

UITOEFENING DER GENEESKUNDE IN OOSTENRIJK. — De nieuwe Oostenrijksche Aerzte-ordnung bepaalt, behalve het onlangs reeds gemelde, dat wie tot lid van de „Artsenkamer” wordt gekozen, kan worden gestraft, wanneer hij de benoeming niet aanneemt. De eereraad kan boeten tot 10000 kronen opleggen of het recht tot uitoefenen van de praktijk voor eenigen tijd ontnemen.

E. SLUITER.

INGEZONDEN.

DE DOOP DER ONGEBOREN VRUCHT.

I.

Laat ik beginnen met te zeggen, dat ik de behandeling van dit onderwerp in ons neutraal *Tijdschrift* in vele opzichten afkeur; immers het is zoo moeilijk, dat een katholiek een andersdenkende of omgekeerd overtuigen kan. Willen wij echter elkander begrijpen, dan zijn wij al op den goeden weg. Door het opnemen van het verslag uit de afdeeling „Alkmaar en Omstreken” moest echter noodzakelijk hierop replek volgen. Ik zal echter trachten kort te zijn en niet van het eigenlijke onderwerp afdwalen.

Ook hier geldt natuurlijk weer het oude liedje, dat nu ik zoo geheel van meening met KORTEWEG verschil, ik voor antwoord krijg, dat ik niet goed gelezen heb. Had ik nog eens goed zijn verslag nagelezen, maar met een koel hoofd, dan zou ik mijn noordelijken broeders niet dergelijke lessen in obstetrie en geneeskundige ethica toedieren.

Ik mag hem dan toch in de eerste plaats wel aanraden om het bewuste verslag nog eens te herlezen en hij zal dan tot de slotsom komen, dat hij groot ongelijk heeft. Hij toch deelt daarin mede, dat het voorschrift om de niet geboren vrucht der zwangere gestorven R. K. vrouw te doopen reeds in de eerste maanden der zwangerschap geldt, en terstond daarop schrijft hij, dat het niet meer hooren der *foetale harttonen* niet als een zeker teeken van den dood der vrucht door sommigen wordt beschouwd (en terecht). Mij dunkt, hierdoor bewijst hij toch duidelijk genoeg, dat zijn betoog niet alleen geldt voor de *vrucht in de eerste maanden*, maar ook in het verder verloop der *zwangerschap*. Immers het is ons toch allen bekend, dat de harttonen pas hoorbaar worden op het einde der *5de zwangerschapsmaand*. Hiermede wil ik niet zeggen, dat ik het in de eerste zwangerschapsmaanden met hem eens ben, maar hierdoor is toch duidelijk aangetoond, dat zijn betoog niet golden heeft voor de eerste maanden maar ook voor later.

Het antwoord, dat ik hem gaf op zijn ontboezeming, „dat tot overmaat van ramp sommigen van meening zijn, dat de vrucht de moeder overleven kan”, laat hij onaangeroerd. Ik meen hieruit te mogen opmaken, dat het mij gelukt is hem te overtuigen, dat dit werkelijk geschieden kan.

Verder meent KORTEWEG, dat het zoo weinig voorkomt, dat de keizersnede toegepast wordt als middel om de niet geboren vrucht der katholieke gestorven vrouw te doopen; nu, dagelijksch werk is het gelukkig niet, maar het komt vaker voor, dan hij denkt en men loopt er nu eenmaal niet mede te koop.

Met BROUWER uit Herwijnen kan ik het niet eens zijn; het geldt hier alleen de katholiek gestorven zwangere vrouw.

Verre zij het van mij het geweten van welk anderen andersdenkenden arts te binden, maar al heeft ook voor hem waarschijnlijk het doopsel niet die beteekenis, dat het voor den katholiek heeft, wanneer hij verloskundige hulp verleent in een katholiek gezin, is hij mijns inziens verplicht de R. K. kerkelijke verordeningen op te volgen, althans wanneer de familie dit verlangt. Wil hij dit niet doen, hij onthoude zich dan in zulk een familie geneeskundige hulp te verleen.

Maastricht, 10 Sept. 1921.

A. DE RIJK.